Двата се чувале Филопименовото име, тръпнели тъ трепераха, и бягаха, ако би да са започнат война.

Не чръвтеше да стои празен. За това и втори пъти ходи въ Крит на война.

Като се завърна въ Пелопонес, избраха го главатар, да се бие срещу новите тирани Спартански Нависи, когато и победи и когато исторгнъ тоя тирани тъ убиха.

Спартанцитъ помислиха да го наградятъ за това и даваха му сто и двадесет таланта (около 720,000 лева), но той не рачи да приеме дарътъ им. Исторгнъ той по-напрядъ защитъ Спартанцитъ, а по-послѣ ги направедно и вреди.

Осем пъти е ставал военачалник на Ахейцитъ.

Когато римлянитъ побѣдиха Антиоха, Азия се населяваше по-често и по-лесно въ работитъ и свободата на Гръцитъ, и Филопимен като видѣ че гражданитъ се аристократа, които имаше голямо влияние у Ахейцитъ, и искаше да се предобря и придворя на римлянитъ; най-вече, казва му ядосан, защо бързаш да видиш судбата на последнитъ дни на гръцкия? (Спорадическото и под Рим).

Беше вече на осемдесет години, когато се взе, такаре и пресекъ, да отбъсне едно непредвидено нападение на месинцитъ, ранен е, паднал от коня, и го заробили месинцитъ два-кратъ, мъчен е от предатели, които затвориха въ Месина, и въ тъмницата го затвориха въ острови.

Но гражданитъ му и най-вече неговитъ въспитаници войскари наказаха тъ мъчитъ неговитъ убийци; а прахътъ на горкото му, по тогоиний обичай, го донесоха от Месина гражданитъ му мегалополитанитъ и го погребоха с голям плач и парадна процесия. Цѣлий Пелопонес и много хора всичка Гръция отиваха Филопименовата смъртъ и жалеха за него. А далеч-та с прахътъ му я посрѣщна процесията на чудовищнитъ историк Полибий, който бил един от воспитанитъ му ученици, син на Ликорта, приятеля Филопимена и военачалник мегалополски.

Ерглаций.

Римлянитъ стоят Квинтий Ерглаций побѣди Филипа III Македонский и имаше голямо влияние въ Гръцкитъ работи; той дошъл около 185 год. до Хр. Х.

Той е ратувал найнапрядъ против Ханибала като помощник под Консула и военачалника Марцела. А когато Марцела, бидна убит, избраха Ерглация за главатар, и тъ